

SAMOTA, MOLITEV IN ŠTUDIJ

Včeraj smo sedeli v oxfordski cerkvi Device Marije in poslušali pridigarja Janeza Henrika Newmana ter občudovali njegovo mojstrstvo, njegov izpiljen, bogat jezik in globino misli. Znal je nagovoriti in prepričati ukaželjne glave in se obenem dotakniti src študentov, učiteljev in meščanov. Oxfordsko prenovitveno gibanje se je krepilo. Za svoj cilj so imeli, da Angleška cerkev spet postane bolj podobna prvotni Cerkvi. Misel, da bi ga ta duhovni tok pripeljal v Katoliško cerkev, je bila Newmanu še povsem tuja.

Med postnim časom leta 1840 se je preselil v vas Littlemore blizu Oxforda, a so ga na kolegij Oriel še vezale dolžnosti učitelja. Februarja naslednje leto je napisal razpravo, ki je povzročila hudo razburjenje med učitelji na univerzi. Očitali so mu, da hoče Angleško cerkev spet podrediti papežu. Tudi škof je njegovo pisanje označil kot nevarno in je prepovedal nadaljnje izdajanje in širjenje lističev z razpravami. To nasprotovanje Oxforda in celotne Anglije je v Newmanu utrdilo odločitev, da se umakne iz nemirnega univerzitetnega okolja. Molitvi in študiju se je hotel posvetiti v miru. Ni bil več povsem prepričan, da je na pravi poti. Začel je dvomiti o tem, ali se Angleška cerkev še sme imeti za del vesoljne Cerkve. Zagrnili so ga oblaki dvomov, zato je želel z molitvijo in spokornostjo prositi za luč od zgoraj.

Vas Littlemore mu je že dotlej nudila zavetje. Za tamkajšnje župljane je sezidal novo manjšo cerkev. Vzljubil je duhovniško delo v tej vasici, ki je bila tako drugačna od Oxforda in njegovega učenjaškega vzdušja. Kupil je staro kaščo in jo preuredil v vrsto pritličnih stanovanj. V nekdanjem skednju je uredil prostor za knjižnico. Tega ni počel z namenom, da se osami in zapre pred svetom. Prostori naj bi služili kot zavetje somišljenikom, ki so prav tako iskali miren kraj, kjer bi prišli do jasnosti. Kmalu so se mu pridružili nekateri prijatelji in znanci, pretežno mladi ljudje. Oprijeli so se življenja po določenem pravilu in si določili hišni red. Dnevi so tekli mirno in urejeno kot v kakšnem samostanu. Zbirali so se k skupni molitvi, določili so čas za študij, za tihoto in skupne obroke.

Skupno življenje je bilo strogo in zahtevno. Vstajali so zgodaj in več ur posvetili molitvi. Obroki so bili preprosti, zaužili so jih v tihoti. Kljub temu so bili srečni. Molitev in prostovoljno uboštvo sta jih zblížala z Gospodom in povežala med seboj ter jim prinašala srčni mir in veselje. Počutili so se kot ena, složna in povezana družina.

Hudobne govorice o tem, da Newman v Littlemoru ustanavlja papeški samostan, niso ponehale. Njemu pa je šlo samo za to, da odkrije Božjo voljo glede svoje prihodnosti. Napadi nanj so prihajali tudi od škofov. Dvomi glede Angleške cerkve so se s tem samo krepili. Kot anglikanskemu duhovniku mu je bila pomembna pokorščina škofom. A sedaj so prav oni zanikali resnice, ki so se njemu zdele temeljne.

Newman je nadaljnja štiri leta preživel v molitvi, postu in študiju, vse to pa z enim samim ciljem: spoznati, kakšno mesto v Cerkvi mu je namenila Božja volja.

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

V Mariji naj bi se preokrenila usoda sveta in kačja glava naj bi bila strta. V njej se je prekletstvo, izrečeno nad Evo, spremenilo v blagoslov.

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!